

*JORDI PUJIULA, PRESIDENT DEL
PATRONAT D'ESTUDIS HISTÒRICS
D'OLOT I COMARCA*

*JESÚS GUTIÉRREZ
JORDI ESPADALÉ*

El llibre que teniu a les mans és la materialització d'un deure, un acte de justícia amb Jordi Pujiula, president del PEHOC al llarg de 18 anys, segurament els més prolífics i productius de la llarga història d'aquesta entitat.

En Jordi creia en la necessitat de recuperar la memòria històrica i, tot i que la seva tasca professional no era ni la docència ni la recerca històrica, va dedicar una gran quantitat d'energia i d'esforços a la recuperació d'aquelles generacions que, per culpa de la repressió i de l'oblit forçat, havien estat, sovint des del poder polític, esborrades de la nostra consciència social. És per aquest motiu que en Jordi es va especialitzar en els temps més conflictius, per propers, de la nostra història, local i comarcal: la Segona República, la Guerra Civil i el Franquisme. Ningú com ell dominava aquests períodes. Ningú com ell podia analitzar-los i relacionar-los amb el valor pedagògic que té la història, amb l'actualitat. Ningú com ell podia interpretar-los d'una forma més encertada per a fer-los comprensibles.

La relació que vam mantenir amb en Jordi va estar lligada al PEHOC. Una relació que es va fer intensa en els anys, especialment a partir del 2004, que es posava en dubte la necessitat del PEHOC. Van ser anys difícils. Anys en els quals en Jordi insistia, tossudament, en mantenir una entitat que ell havia rebut, que li tocava presidir i que s'arrossegava amb més pena que glòria. Vam ser uns pocs, poquets, que el vam acompanyar i que, fins al final dels seus dies, vam treballar per mantenir l'entitat amb el pols vital que demostra la seva potencialitat actual.

Ens queda la satisfacció, en tot cas, d'haver pogut compartir amb ell alguna de les satisfaccions que ens ha donat el PEHOC: la celebració de les Jornades sobre la Guerra Civil; l'inici dels cicles anuals com els Noms per a la Història; Recuperar la memòria; el cicle sobre la Postguerra, entre d'altres que podem

recordar, com també la recuperació dels Annals del Patronat o l'aparició del volum sobre la Història de la Garrotxa, del qual ell va ser un dels autors importants o, i aquest era un dels aspectes més valorats, la convocatòria anual dels premis Salvador Reixach, conjuntament amb els Ajuntaments de Santa Pau i d'Olot.

En Jordi tenia molt clar que el camp de treball de què disposem a Olot té el límit en el batxillerat i, per tant, als alumnes d'aquell nivell calia dirigir tota l'atenció per estimular i potenciar la recerca en qualsevol dels àmbits del coneixement. Per aquest motiu, un cop establitzats i assegurats els premis, vam decidir d'eixamplar l'àmbit comarcal i social al científic i tecnològic, per així poder acollir un ventall d'alumnes més ampli i poder fer, públicament, l'acte de reconeixement que els bons estudiants es mereixen. El futur de la nostra comarca, de la nostra societat, un dia o altre, serà a les mans d'aquests estudiants i calia tenir cura d'aquesta qualitat, estimulants la recerca, reconeixent l'excel·lència. Quantes vegades ho havies dit, això, Jordi?

En Jordi era un home pacient, assossegat, tranquil. Sabia escoltar i sabia canalitzar les reflexions que, pròpies o d'altri, sempre es produïen al llarg de les converses i dels debats que manteníem quan establíem les línies d'actuació vinculades al Patronat. Llargues converses al voltant d'idees que, al final, acabaven essent compartides.

Ell va ser qui va marcar les formes d'una entitat sensible i oberta a les inquietuds de la ciutat i de la comarca. Una entitat que havia de tenir per objecte principal crear reflexió, estimular la cultura, treballar en la consciència social. Sense pretendre gaire reconeixement, de manera callada però constant. Aquesta era la seva manera de ser present, de generar un valor que, per força, havia de revertir en forma de benefici col·lectiu. Això era la cultura per a en Jordi Pujiula. Ell, que era, fonamentalment i bàsica, un home culte.

I així treballem, o almenys ho intentem, els actuals responsables del Patronat, amb els Annals del Patronat; el web (pehoc.cat); els cicles de xerrades mensuals; les convocatòries dels premis als treballs de recerca; la col·laboració amb altres entitats en la difusió de la nostra història, de la nostra cultura i del nostre patrimoni...

En tot cas, sentim que tenim un gran deute amb ell i així ho volem deixar testimoni.